

Ock-Soo Park

lelkész prédikációja

Az állapot, amikor lehetetlen hittel élni

Amikor az Úr azt mondta a 38 éve betegen fekvő embernek: „Kelj fel, vedd ágyadat és járj.” – a 38 éve beteg magára tekintett, hogy megtegye, amit az Úr mondott. Nem történt semmi változás ahhoz képest, mint amilyen akkor volt, mielőtt Jézus ezt mondta volna. Önmaga szerint ő olyan ember volt, aki soha nem lesz képes lábra állni, de a szerető Jézus szempontjából egyáltalán nem ilyen volt. Már teljesen meggyógyult. Nos, azon a napon a 38 éve betegnek választania kellett: Vajon abban kell hinnie, ami Jézus szemével volt látható, és amit Jézus mondott? Vagy a saját tapasztalata és látása alapján hozott döntésében kell hinnie? János Evangéliumának 5. fejezetében egy olyan ember történetéről olvashatunk, aki már 38 éve betegen feküdt, a Bethesda tó partján. Jézus – aki tudta, hogy milyen régóta beteg – odament hozzá, és ezt kérdezte tőle:

„Akarsz e meggyógyulni?” – A beteg így válaszolt:

„Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba. És mire én odaérek, más lép be előttem.” – Ám Jézus ekkor így szólt:

„Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat és járj.”

Mikor Jézus ezt kimondta, a beteg azonnal meggyógyult, majd felvette a nyoszolyáját, és járt.

A missziós diák, aki szenvedett, ha Evangéliumot kellett hirdetnie

A következő dolog akkor történt, amikor Daegu-ban először kezdtem misszió iskolát vezetni. Délután, mikor elérkezett az Evangélium hirdetésének órája, az egyik hitoktatásban részesülő testvérnő aznap nem ment Evangéliumot hirdetni, hanem – kicsit félszegen – odajött hozzám beszélgetni. Üdvözlése előtt bejárónő volt egy környékbéli házban, egyúttal ott is lakott. De miután üdvözült, beiratkozott a misszió iskolába. A környéken mindenki ismerte őt, de egy ideje már senki sem foglalkozott vele, hisz nemrég még bejárónő volt, most pedig hirtelen

evangélista lett, aki Bibliával a kezében, Evangéliumot hirdet. A testvérnő nem tudta, mit mondjon, amikor Evangéliumot kellett volna hirdetnie, így amikor elérkezett az óra, nehéz szívvel járta az utcákat és nem hirdetett Evangéliumot. E probléma miatt végül hozzám fordult, és kérte, hogy beszéljünk. Ekkor így szóltam hozzá:

Az Evangéliumot nem mi hirdetjük. Mi semmit nem teszünk azért, hogy megmentsek akár csak egyetlen ember életét is. Bár azt mondjuk, hogy Evangéliumot hirdetünk, de valójában Jézus az, aki annyira szerette az embert, hogy az ember lelkéért keresztre feszítve a vérét ontotta. Nem mi vagyunk tehát, akik lelkeket szeretnének üdvözíteni, sokkal inkább az Úr. Az Úr teljes odaadással munkálkodik azért, hogy egy lelket üdvözíthessen. Az embereknek attól függetlenül kell üdvösséget kapniuk, hogy mi jól hirdetjük az Evangéliumot, vagy sem. Ha tehát valaki önmaga igyekszik hirdetni az Evangéliumot, önmaga munkálkodik is érte. Ám aki azt mondja magában: „Én nem tudom megfelelően hirdetni az Evangéliumot, de a bennem élő Jézus megteszi.” – nos, az nem így érez. Ábrahám már megöregedett, a feleségének elhalt a méhe, de Isten ennek ellenére is szeretett volna fiút adni neki. Ezért aztán annyi utódot kapott, mint az égen a csillag, és tengerben a homok. Amikor még Saul volt a király, nem lehetett nyilvánvalóan tudni, hogy egykor majd Dávid lép a helyébe. De mivel Isten királlyá akarta tenni Dávidot, így Dávid végül király is lett. József Potifár házában rabszolga volt, sőt börtönbe is került, ezért lehetetlennek tűnt, hogy egy napon ő legyen az uralkodó. De uralkodó lett, mert Isten uralkodóvá tette őt. Éppen így, az sem a mi igyekvésünktől és képességeinktől függ, hogy egy ember lelke üdvözl e. Ezt Jézus Krisztus akarja, így az Úr megteszi. Bennünket, hitvány és Uram minden lépésem elé akadályokat helyezett, hogy üdvözíthessen engem. Így azt érte el, hogy végül szenvednem és gyötrődnöm kellett a bűneim miatt. Bár senki nem hirdetett nekem Evangéliumot, de az Úr kegyelméből végül mégis abban a valóságban hihettem, hogy Jézus Krisztus vére eltörölte minden bűnömet. Ezáltal a szívem megváltozott.

A testvérnő nagyon figyelmesen hallgatta szavaimat. Folytattam a magyarázatomat:

Az emberek általában csak azt fogadják el, amit a saját szemükkel látnak, a saját fülükkel hallanak, a saját kezükkel megérintenek, a saját tapasztalataik alapján helyesnek ítélnék, és tetszik nekik. Mindent a saját döntéseik és megítélésük alapján fogadnak, nem pedig Isten Igéjének döntése és megítélése alapján. Az ember megítélése alapján úgy tűnik, hogy Jézust nem lehet látni, és Jézus nem munkálkodik. Pedig Márk Evangéliumának utolsó fejezetében a következő Ige található: *„Azok pedig kimenvén prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük...” (Márk 16,20)* Ez az Ige azt mondja, hogy ha elindulunk Evangéliumot

hirdetni, az Úr mindig velünk van. Higgy benne, hogy az Úr velünk van. Higgy abban is, hogy nem kell igyekezned Evangéliumot hirdetni, mert az Úr hirdeti az Evangéliumot.

A beszélgetésünk után a testvérnő elindult Evangéliumot hirdetni. Késő délután volt már, és csak a vacsora végére ért vissza. Láttam rajta, hogy nagyon örül. Azon a napon ugyanis, a testvérnő, aki elindult és hirdette az Evangéliumot, valóban megtapasztalta, hogy hite szerint, Isten vele van. Attól a naptól fogva egyre többen kaptak üdvösséget általa.

Ez a történet számomra annyira nemes, és olyan hálával tölt el, hogy soha nem fogom elfelejteni.

A lelki világ, ami egészen más, mint az anyagi világ

Az emberek sokszor azért bolyonganak, mert amikor Istenben kellene hinniük, nem tudják, hogy miként kell helyesen hinni. Pedig Istenben hinni, és Istenre támaszkodni nem jelent mást, mint Isten Igéjét hittel befogadni. Milyen számos Ige van a Bibliában? Nos, sokan állítják, hogy hisznek Jézusban, mégis alig akad köztük valaki, aki hinne Isten Igéjében. Miben rejlik ennek az oka? A Sátán a gondolatainkat olyan irányba tereli, hogy ne tudjunk Istenben hinni. A Sátán azért munkálkodik, hogy mi az alapján higgyünk, amit látunk, hallunk, tapintunk és tapasztalunk. Ennek következtében, ha a saját szemünkkel látunk valamit, a kezünkkel megtapintjuk és a fülünkkel halljuk, máris úgy érezzük, hogy az a biztos, így minden akadály nélkül képesek vagyunk hinni benne.

Nos a lényeg az, hogy az anyagi világban mindez lehetséges, de a lelki világ egész más. Ha Jézus ereje a szívembe költözik, mi módon láthatom, tapinthatom és hallhatom? Persze az Apostolok cselekedetei könyvének 2. fejezetében, ahol pünkösdi napjáról olvashatunk, lehetett látni kettős tüzes nyelvet, és lehetett hallani sebesen zúgó szélnek zendülését, ám Isten Szent Lelkének a legtöbb munkálkodását nem láthatjuk a saját szemünkkel, nem hallhatjuk a saját fülünkkel, és nem érinthetjük a saját kezünkkel. Ha az alapján óhajtunk hinni Istenben, amit eddigi életünk során megtapasztaltunk, nem fog sikerülni.

Csak Isten Igéjét követve

Mielőtt Jézus a Kánai menyegzőben borrá változtatta a vizet, azt mondta a szolgáknak:

„Töltsetek vizet a vödrökbe.”

Miután megtöltötték vízzel a vödröket, így szólt:

„Vigyétek oda a násznagyhoz.”

A vödörbe töltött víz ekkor még nem változott át, ugyanaz a víz volt, amit a szolgák beletöltöttek. Ahhoz tehát, hogy a szolgák engedelmeskedni tudjanak Jézus szavának, először figyelmen kívül kellett hagyniuk mindent, amit a saját szemükkel láttak és fülükkel hallottak. Hiszen tény volt, hogy vizet töltöttek a vödörbe, és változást sem tapasztaltak. Elég nehéz lehetett nekik, amikor Jézus azt kérte tőlük, hogy a vizet, mint bort adják a násznagyoknak. De a szolgák úgy cselekedtek, amint Mária mondta:

„Valamit mond nektek, megtegyétek...”

Nem azt vették figyelembe, amit a saját szemükkel láttak és a saját fülükkel hallottak, hanem követték az Igét, és Jézus előtt odavitték a vizet a násznagyhoz.

Található itt egy másik történet is, a 38 éve betegen fekvő emberről, aki kigyógyult a betegségéből. Jézus neki egyszerűen csak annyit mondott:

„Kelj fel, vedd ágyadat és járj.”

Mit olvashatunk utána a Bibliában?

„És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját és jár vala.” (Ján.ev.5,9)

Amikor Jézus azt mondta: „Kelj fel, vedd ágyadat és járj...” – az ember azonnal meggyógyult. De vajon érezhetett magában gyógyulást? Valóban ki tudta jelenteni, hogy meggyógyult? Ha azonnal érezhette és leszögezhetette volna, hogy meggyógyult, amikor Jézus kimondta, hogy „Kelj fel, vedd ágyadat és járj” – úgy semmi problémát nem okozott volna neki, hogy felkeljen és járjon. Ám a 38 éve beteg ember – Jézus szavait hallva – csak Jézus szemében és Isten Igéje szempontjából gyógyult meg, a saját szempontjából ugyanolyan volt a lába, mint régen, ugyanolyan volt a teste, mint régen. Nos, akkor hogyan foghatta meg mégis az ágyát, és járhatott?

A tíz leprás története is hasonló: a tíz leprás Jézushoz ment és a következőt kérte:

„Jézus Mester, könyörülj rajtunk.”

Jézus így válaszolt nekik:

„Elmenvén, mutassátok meg magatokat a papoknak.”

Ezek a szavak nem jelentettek mást, mint hogy meggyógyultak. A leprások magukra néztek, de a testük még mindig gennyes volt. Még mindig leprások voltak, nem volt ujjuk, a testük továbbra is torz volt. Pedig csak akkor mutathatták meg magukat a papoknak, amikor már teljesen meggyógyultak. Addig nem mutogathatták magukat, amíg meg nem gyógyultak. De amikor Jézus azt mondta, hogy „Elmenevén, mutassátok meg magatokat a papoknak.” –

valójában azt mondta: Meggyógyultatok! Jézus azt mondta, hogy meggyógyultak. De milyenek voltak a leprások a saját nézőpontjukból? Ha Jézus szava szerint meggyógyultak, akkor meggyógyultak. A ő szemükben viszont még mindig betegek voltak. A tíz leprás a saját szemével nézett magára, ezért továbbra is látta a saját betegségét. Ekkor választaniuk kellett: „Most minek higgyünk, a saját szemünknek, vagy Jézus szavának?” Ez bizony döntő kérdés volt: elmúlt a lepra, vagy sem? A leprások számára a gyógyulás egészen addig a napig azt jelentette, hogy a saját látásuk és tapasztalatuk szerint tiszták lesznek. De amikor Jézus azt mondta nekik: „Elmenvén, mutassátok meg magatokat a papoknak.” – ők pedig magukra néztek, még mindig leprások voltak, semmi változás nem történt. Ezeknek a leprásoknak figyelmen kívül kellett hagyniuk mindazt, amit a saját szemükkel láttak, a saját fülükkel hallottak, a saját kezükkel tapintottak és tapasztaltak. Csak ezután voltak képesek követni Jézust. Nem tudom pontosan, biztos sok kétség merült fel a szívükben. Ennek ellenére ezek a leprások nem a saját szemüknek hittek, nem a saját tapasztalataikban és érzéseikben bíztak, hanem Jézus szavában való hittel megtették az első lépéseket a papokhoz. Akkor! meggyógyult a leprásságuk.

A Sátán munkájának eredménye, melyet az emberiség történetének több ezer éve alatt ért el. De most...

A Sátán nagyon jól tudja, hogy a mi szemünkkel Jézust nem lehet látni, a fülünkkel nem hallhatjuk közvetlenül Jézus hangját, és a kezünkkel sem tudjuk megérinteni Őt. Hogy ne élhessünk Jézusban való hittel, a Sátán – az emberiség történetének több ezer éve alatt – arra tanított minket, embereket, hogy csak abban hiessünk, amit a saját szemünkkel látunk, a saját fülünkkel hallunk, a kezünkkel megtapintunk, és megtapasztalunk. A Sátán – aki a levegőbeli hatalmasság fejedelme – így tett bennünket a saját foglyaivá. De mi most mégis megtapasztaljuk Isten erejét, azt az erőt, amit a saját szemünkkel nem láthatunk. Az a Jézus, akit nem láthatunk a szemünkkel, és nem tapinthatunk meg a kezünkkel, velünk van. Azzal a Jézussal élünk együtt, aki egészen más módon munkálkodik, mint amit eddig tapasztaltunk. Ha tehát ezzel a Jézussal szeretnénk együtt járni, akkor nem követhetjük azt, amit a szemünkkel látunk, a fülünkkel hallunk, a kezünkkel tapintunk, és tapasztalunk, mert ezek segítségével lehetetlen együtt járni Jézus Krisztussal.

Amikor az Úr azt mondta a 38 éve betegen fekvő embernek: „Kelj fel, vedd ágyadat és járj.” – a 38 éve beteg magára tekintett, hogy megtegye, amit az Úr mondott. Nem történt semmi változás ahhoz képest, mint amilyen akkor volt, mielőtt Jézus ezt mondta volna. Önmaga szerint ő olyan ember volt, aki soha nem lesz képes lábra állni, de a szerető Jézus szempontjából egyáltalán nem ilyen volt. Már teljesen meggyógyult. Nos, azon a napon a 38 éve betegnek választania kellett: Vajon abban kell hinnie, ami Jézus szemével volt látható, és amit Jézus mondott? Vagy a saját tapasztalata és látása alapján hozott döntésében kell hinnie? Jézus azt mondta: „Vedd ágyadat és járj.” – ezzel azt mondta: „Meggyógyultál.” A 38 éve beteg viszont a saját szemében még mindig beteg volt. Ha a 38 éve beteg a saját látásában bízott volna, ezt mondta volna:

„Ugyan Jézus, ne mondj nekem ilyet! Én ezt képtelen vagyok megtenni. Nem tudok felállni. Már mindenképp próbáltam megmozdulni, de nem sikerült. Hogy tudnám most felvenni az ágyamat és járni? Jó lenne, ha így történne, de sajnos lehetetlen.”

Ám a 38 éve beteg elvetett mindent, amit a saját szemével látott. A saját döntését is megvetette, a saját érzését és tapasztalatát is megvetette. Viszont Jézus Igéjét hittel befogadta: „Vedd fel ágyadat és járj.”

Amikor a 38 éve beteg ezt az Igét egyszerűen csak befogadta, és mozdulni próbált, azt tapasztalhatta, hogy meggyógyult. A lábába és derekába erő költözött, így fel tudta venni az ágyát és elindulhatott.

Éppen ilyen a bűnbocsánat elnyerése és az Evangélium hirdetése is

Sokan azt várják, hogy valamilyen csoda által kapjanak bűnbocsánatot. Sokan úgy gondolják, hogy a nyelveken szólás, a jövendölés, vagy a melegség érzése jelenti a bűnbocsánatot. Továbbá számos olyan ember van, akik betegségből való gyógyulást vagy más csodát szeretnének megtapasztalni. Végül azért kérnek csodát és jelet, hogy azok által bizonyítást nyerjen a saját álláspontjuk, melyet arra alapoznak, amit a saját szemükkel látnak, a saját fülükkel hallanak, és a saját testükkel tapasztalnak. Pedig semmiféle – emberi érzékszervvel érezhető – bizonyítéka nincs annak, hogy Jézus Krisztus keresztre feszítve és vérént ontva eltörölte a bűneinket. Ha ebben a tényben szeretnénk hinni, – mely nem más, mint a valóság –, akkor nem követhetjük azokat a tapasztalatokat és érzéseket, melyek a szemünk látásán és kezünk tapintásán alapulnak. A következő Igén kívül másban hinnünk nem szabad:

„Isten elküldte a Fiát, Jézus Krisztust, és általa minden bűnünket olyan fehérre tisztította, mint a hó.”

A bűnbocsánatban való hit csakis Isten Igéjében keresendő. A bennünk élő Isten munkálkodásában is csak akkor tudunk hinni, ha a hitet Isten Igéjében keressük. Éppen ilyen az Evangélium hirdetése is. A valóságban hinni, mely szerint az Úr velem van, örül és munkálkodik azért, hogy általam más embert üdvözítsen, csak Isten Igéje által lehetséges. Nem szabad ahhoz hajolnunk, amit látunk és tapintunk, mert akkor nem leszünk képesek eljutni a hithez.

A 38 éve beteg hallotta Jézus Igéjét – „Vedd ágyadat és járj!” – majd ezt az Igét hittel befogadta.

„Monda néki Jézus; Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyula az ember...” (Ján.ev.5,8-9)

A Biblia azt írja: „Azonnal meggyógyula...” De a 38 éve beteg nem látott a testén semmiféle változás. Ennek ellenére nem azt követte, amit látott, hanem az Úr beszédében való hittel felvette az ágyát, és gyalogolni kezdett. Akkor megtörtént a nemes munkálkodás, amiért Istennek dicsőséget adhatott.

Nincs más ezen kívül

Nekünk is meg kell vetnünk mindazt, amit látunk, hallunk, és gondolunk. Helyette Isten ígéretében és Isten Igéjében kell hinnünk. Az Úr bennünk él, munkálkodik a szívünkben, de ő olyan Úr, akit nem láthatunk, és nem érinthetünk. Ne akarják tehát az Úr létét és munkálkodását a saját érzéseik és tapasztalataik segítségével bizonyítani. Isten Igéje igazság, tehát Isten Igéje által kell bizonytságot nyernie.

„Nem tudjátok é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek?” (Kor.3,16)

Ezt az Igét úgy kell elhinni, ahogy írva van. A bűneink bocsánatát illetően sem szabad máshonnan bizonyítékot nyernünk, csak a Bibliában következőként megírt Igéből:

„Azután így szól: és az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. A hol pedig a bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat.” (Zsid.10,17-18)

Ha valami másban keresnének hitet, az a hit biztos, hogy elbukik. A Biblia mondja nekünk ezt a valóságot.

Ock Soo Park